

KỂ LẠI MỘT GIẤC MƠ 20 NĂM SAU EM VỀ THĂM LẠI TRƯỜNG CŨ

1. Lập dàn ý Kể lại một giấc mơ 20 năm sau em về thăm trường cũ

a. Mở bài

Cần thơ, ngày...tháng ...năm...

Bạn...

b. Thân bài

- Những lí do thăm hỏi đầu thư

+ Lí do viết thư (tưởng tượng: Soạn vở thấy tấm hình lớp chụp chung....)

- Nội dung thư

+ Giới thiệu tên trường? (Tưởng tượng đến trường vào thời điểm nào? Lí do đến trường)

+ Miêu tả con đường đến trường (so sánh lúc trước và bây giờ? Thay đổi như thế nào? Cảm xúc?)

+ Miêu tả các phòng lớp (Phòng vi tính? Phòng TN? Dụng cụ, thiết bị đổi khác ra sao?...). Các dãy phòng: phòng giám hiệu, phòng bộ môn, phòng đoàn đội...(So sánh)

+ Miêu tả khoảng sân trường? (so sánh xưa và nay)? Những băng ghế? gốc bàng, hàng phượng (Còn như xưa ? đã già hay đã trồng cây khác?)

+ Miêu tả những hình ảnh, sự vật gắn với kỉ niệm thời xưa? Nêu cảm xúc? Thầy cô? Bạn bè?

+ Gặp lại thầy cô? Thầy cô cũ còn không? Thầy cô mới như thế nào? (Vui vẻ?). Thầy hiệu trưởng về hưu hay đã mất?

+ Gặp lại thầy cô chủ nhiệm lớp 9A...? Cô thay đổi ra sao? Nhưng vẫn còn những nét gì? (Giọng nói? Ánh mắt? Khuôn mặt lộ vẻ xúc động?)

+ Cô trò nhắc lại kỉ niệm cách đây 20 năm:

- Trò hỏi thăm các thầy cô cũ? Báo cho cô biết tình hình một số bạn học? Về công việc của mình?
- Tâm trạng cô ra sao?
- Tình cảm em như thế nào?

c. Kết bài

- Cuối thư: Thăm hỏi sức khỏe và chúc bạn?

- Lời chào

2. Viết một đoạn văn kể lại một giấc mơ 20 năm sau em về thăm trường cũ

Chưa bao giờ nghĩ đến bạn mà mình thấy bồi hồi như lúc này. Bao nhiêu cảm xúc ùa về và mình biết khoảnh khắc này chỉ bạn mới có thể chia sẻ với mình. Hôm nay, mình về thăm ngôi trường cấp 2 thân yêu của chúng ta, sau hai mươi năm xa cách... Cái nắng gay gắt của mùa hè vẫn còn vương lại dù đã là buổi xế chiều, những tia nắng vẫn đang mãi đùa nghịch trên mấy tán cây, ngôi trường cũ hiện ra thân thương, quen thuộc và không còn vẻ nghiêm trang như hồi trước nữa... Mình lặng lẽ dạo quanh sân, ngắm nhìn từng vòm cây để cảm nhận sự khác biệt trong lòng cái khung cảnh đã từng quá thân thuộc này. Có lẽ, dù đã hai mươi năm xa cách, dù có bao lớp học sinh đến rồi lại đi, thì trường vẫn thế, vẫn chẳng thay đổi gì trong tâm hồn mỗi người, mãi mãi.

3. Kể lại một giấc mơ 20 năm sau em về thăm trường cũ - Bài tham khảo số 1

Như thân mến!

Đã lâu lắm rồi, bây giờ tớ mới có thể ngồi đây và viết thư cho cậu.

Dạo này, cậu vẫn khỏe chứ? Cuộc sống hiện nay của cậu thế nào? Chúng mình đã gần bó với nhau bao năm, giờ cậu đi xa, tớ nhớ cậu nhiều lắm. Tuy chúng ta đã trưởng thành, đã lớn lên, biết tự đứng trên đôi chân của chính mình, nhưng tớ vẫn không sao quên được những kỷ niệm của tuổi học trò ngây thơ đáng yêu. Cậu có cho tớ là đỡ hơi không khi giờ sắp trở thành một bà già mà vẫn mộng mơ như tuổi 18 ...

Cậu biết không, hè vừa rồi, tớ vừa về thăm ngôi trường cũ đấy. chúng mình đã xa nó hơn 20 năm rồi còn gì. Không hiểu sao, lúc đến gần trường tớ cảm thấy hồi hộp đến kì lạ. Đôi tay tớ run run và đôi chân thì bồng như khựng lại, không thể bước tiếp dù chỉ là một đoạn ngắn để tiến sát ngôi trường hơn. Tớ cảm giác như mình đang sống lại những ngày đầu tiên vào cấp II. Tớ và cậu, hai đứa cứ nắm chặt lấy tay nhau mà kinh ngạc trước vẻ đẹp đến "lung linh" của ngôi trường mới. Đường đi vào trường là hai hàng cây xà cừ xanh rợp bóng mát. Bên trong là hai dãy lớp ở hai bên. Giữ sân, tớ nhớ lúc ấy là kì đài, hai bên còn có hai cây thông và các khóm hoa hồng, hoa cúc được trồng theo hàng thẳng tắp. Đằng sau là phòng hội đồng, phía sau nữa là khu nhà tập thể cho các cô giáo, thầy giáo ở. Kế bên trường còn

có một cái ao rộng lắm. Cứ mỗi lần mưa to, nước ao tràn lên, ngập cả cổng trường, chúng mình phải lội bì bõm ...

Sau hai mươi năm, ngôi trường giờ không còn chật hẹp và nhỏ bé nữa. Không còn cái cảnh học sinh chạy nhảy chơi đùa mà bụi đất cứ mù lên hòa vào nắng đỏ ủa của buổi chiều hôm. Trường THCS thị trấn II giờ đã có đến bốn dãy nhà hai tầng. Có những cây long não to và đẹp lắm Như ạ, khéo phải đến hai người ôm đấy chứ. Tớ cảm thấy thật sự bất ngờ về sự thay đổi đó. Nhưng cũng phải thôi, đã hai mươi năm rồi còn gì. Chẳng lẽ, ngôi trường cứ cũ kĩ và nhỏ bé mãi hay sao.

Tớ đã đi hỏi thăm và được biết: thầy Thắng, thầy Quang, cô Hòa, cô Hải, cô Minh đều đã về hưu cả. Chắc cô Minh tóc đã bạc trắng cả đầu. Chẳng biết, cô có còn nhớ những đứa học sinh khóa bọn mình không. Những học trò nghịch ngợm khiến cho cô phải than phiền nhiều. Cậu còn nhớ không, hồi ấy lớp chúng mình hay quậy phá nhất trường, luôn là tâm điểm của đủ mọi trò nghịch ngợm. Ấy vậy mà sang năm cuối cấp, mặt đứa nào cũng đầy những lo âu, cố cười, cố nói để quên đi những giờ phút cuối cùng ấy. Rồi đến buổi liên hoan chia tay, chẳng đứa nào nói ra nhưng tớ biết bọn nó đang mếu máo và muốn khóc nhiều lắm. Bốn năm gắn bó với trường, với lớp, với bạn bè, thầy cô, bảo sao mà không nhớ, không thương được chứ. Những trang lưu bút cứ truyền tay nhau không dứt. Những trang nhật ký lớp cười đến rụng răng mà bây giờ cũng đã trở thành kỉ niệm. Chao ôi! Cái thời ấy sao bọn mình ngây thơ và trong sáng thế. Nỗi buồn của tuổi học trò, niềm vui của học trò là những ngôi sao xa trên bầu trời xanh thẳm, luôn ánh lên vẻ đẹp lung linh vĩnh hằng ...

Tớ bước chân vào trường mà thấy cảm thấy ảm áp thân thương kì lạ. Chỗ này đây, trước kia là nơi bọn mình hay chơi nhảy dây, chỗ kia chơi đuổi bắt, đánh cờ gà ... Tớ vẫn còn nhớ câu của cậu viết trong lưu bút: “ Tuổi học sinh lung linh và nhiều màu sắc như bong bóng xà phòng. Nó đẹp thật đấy nhưng lại dễ vỡ đến vô cùng”. Đúng vậy, nhưng tớ sẽ không để những kỉ niệm ấy tan biến như bong bóng đâu, tớ sẽ mãi giữ gìn nó như một viên ngọc lung linh và đẹp đẽ nhất của một đời người.

Trong thư, tớ có gửi kèm cho cậu một tấm ảnh về ngôi trường sau 20 năm. mong rằng, khi nhìn thấy tấm ảnh, cậu sẽ tưởng tượng ra được những sự thay đổi của ngôi trường thân yêu ngày nào.

Thôi, có lẽ tớ cũng chỉ viết đến đây thôi, cậu nhớ viết thư cho tớ nhé, tớ sẽ đợi. Tớ muốn biết xem, cậu nghĩ gì về ngôi trường cũ của chúng mình sau bao năm thay đổi. Tạm biệt cậu!

4. Kể lại một giấc mơ 20 năm sau em về thăm trường cũ - Bài tham khảo số 2

Khánh thân mến!

Tớ viết thư này trước hết là để hỏi thăm cậu, cậu dạo này có khỏe không?

Cuộc sống của cậu như thế nào? Có gì đặc biệt không? Nghe nói vẫn chưa có vợ à, phải cố gắng lên, sắp 40 rồi đấy. Tớ dạo này vẫn khỏe, cuộc sống của tớ rất tuyệt vời lắm. Cậu có biết thành phố thứ 3 trên mặt trăng không?

Tớ có một biệt thự ở khu ngoại ô trên ấy, hàng năm cứ cuối hè tớ lại lên đấy chơi cùng với gia đình, nhắc mới nhớ, tớ cưới vợ được gần một năm rồi. Vợ tớ xinh lắm, mặt không tí vết. Gia đình tớ sống rất tốt. Hiện tại, tớ đang trên phi cơ riêng bay sang Anh để tiếp xúc cùng các đại biểu cấp cao của Liên Hợp Quốc.

Cách đây ba hôm, khi đang trên đường sang Mỹ để giải quyết một số việc quan trọng và nhận giải thưởng Nô-ben về hòa bình, tớ có dừng lại ở Hải Phòng - nơi mà hồi nhỏ anh em mình còn học ở đây. Tớ về chính ngôi trường Trần Phú từ thuở nào, ngày nay nó đã được tu sửa lại khang trang hơn và được dát toàn bộ bạch kim ở khắp trường.

Không những thế, nó đã được đưa lên trên không, cao hơn 100 m so với mặt đất để mở rộng chỗ ở cho người dân. Khi bước vào trường, tớ mới phát hiện ra hiệu trưởng ở đây chính là Hiền Thảo - một trong những người bạn đã học chung với anh em mình trong bốn năm cấp hai.

Cậu ấy giờ đã khác, với vị trí hiệu trưởng, cậu ấy chín chắn, cứng rắn hơn nhưng vẫn đầy tình cảm và tình yêu thương ấy. Cậu đón tiếp tôi với sự niềm nở, tự hào kể cho tôi về những việc cậu đã làm nào là các dãy nhà đã được tăng lên thành sáu tầng, được lắp cầu thang máy, được xây thêm khu liên hợp, khu thể thao có thêm bể bơi, sân bóng đá, bóng rổ, sân Tennis, bãi giữ xe,... Ngoài ra, tớ thấy được mới vài điểm quen thuộc trong khuôn viên trường, đó là cây hoa sữa trước cửa lớp mình, nó đã cao hơn, to hơn.

Tớ vẫn nhớ hồi anh em mình học thể dục, vì trời nắng nên lại chạy ào về gốc cây này tránh nắng, đứa này tranh đứa kia, bàn tán rôm rả để rồi bị trực ban nhắc hay cái lần thằng Hùng, thằng Phát thi nhau trèo cây để xem ai giỏi hơn ai, cuộc thi chưa kết thúc, thì bảo vệ đuổi, chạy tóe khói khắp trường để rồi bị bắt lên phòng bảo vệ.

Đang xao xuyến vì những kỉ niệm, đột nhiên có một giọng nói khàn khàn, nhưng đầy sự triu mến, gọi : "Trường Ân đó hả em?" Tôi ngờ ngờ rồi quay lại. Hóa ra đó chính là thầy Nguyên, Khánh ạ. Thầy bây giờ trông đã già hơn hẳn .

Đầu thầy đã không còn tóc, bóng loáng rồi đột nhiên, tôi xúc động đến tột cùng - Thầy Nguyên đây ư? Người thầy đã dạy tôi đây ư?" Trời, thầy giờ già quá, người đã dạy cho tôi cấp hai và cũng là người đã dành hơn bốn thập kỉ để cống hiến cho giáo dục nước, nhờ thầy, bao thế hệ đã lớn lên, trở thành những trụ cột, những người đi xây dựng đất nước, là người cống hiến thầm lặng ... Ôi, chả có nhẽ mái tóc của thầy đã ra đi cùng với sự cống hiến ấy. Khi nghĩ về những điều đó, Khánh ạ, tớ chỉ chực bật khóc.

Thầy quá tận tâm với nghề, cống hiến hết mình. Thầy giờ là một ông lão ngoài bảy mươi cũng về thăm trường rồi tình cờ gặp tôi... Tôi diu thầy ra ghế đá, nó đã được lắp đặt thêm một bộ tản nhiệt nên mặc cho trời hôm ấy nóng hơn 30 độ, tôi và thầy vẫn thoải mái ngồi nói chuyện... Tớ hỏi thầy rất nhiều, và cũng tự hào kể ra những thành tựu mình đã đạt được nhưng không quên cảm ơn thầy vì những công lao như biển cả của thầy .

Nhìn thầy, tôi lại nhớ về những kỉ niệm với thầy, như lần thầy cho tôi và lũ bạn kiểm tra 15 phút một bài cực dài nhưng rồi lại không thu khiến cả lũ lẫn đùng ngã, nghĩ đến đó, tớ và thầy lại bật cười. Mặc dù không muốn, nhưng cuối cùng cũng phải rời đi, tôi chào thầy ,từ biệt Hiền Thảo, rồi hẹn một lần khác gặp sau. Buổi chia tay ấy đầy xúc động , rồi tớ lên phi cơ bay đi, ngó lại, tớ thấy được bóng dáng của thầy mờ dần, nhỏ dần rồi cuối cùng biến mất sau làn mây làm tôi lại suy nghĩ viễn vông.

Tớ chỉ viết đến đây thôi, Cho tớ gửi lời chào đến gia đình của cậu và chúc cậu gặp thành công trong mọi mặt cuộc sống .

Bạn cũ của cậu!